

KONST

KRÖNIKA

Kyligt 30-tal på departementet

EN BRA SÄSONG för konsthallar och konstmuseer i Stockholmsområdet. Till och med Millesgården, som länge legat i träda, har haft en fullträff med Silja Rantanen, vars måleri blev en ljuskatedral. Och succéerna har följt varandra på Liljewalchs konsthall, som med ett gungor-och karusellertänkande nu visar en "tyst" målare, Anders Widoff, efter att tidigare ha dragit en jättepublik till vårsalongen – en kitschig historia som med viss charm lyckats sticka ut ur den jämntjocka raden av formshower som skruvats ihop med pengar från designåret.

Moderna museet stänger i morgon mästartställningen med Munchs självporträtt – ett ovanligt solitt konsthistoriskt arbete. Dock börjar jag längta efter en ny "Implosion", alltså en vågad idéutställning med samtida internationell konst. Waldemarsudde håller en hög ambitionsnivå, trots ekonomiskt motstånd, och Magasin 3 likaså. Men nästa år borde temperaturen höjas i samband med öppningen av den nya privata Bonniers konsthall. Någon sporrande konkurrens finns dessvärre inte i sikte, eftersom cheferna från Moderna museet, Magasin 3 och Liljewalchs också sitter i den nya konsthallens styrelse.

VÅRENS VERKLIGA UPPSTICKARE är två historiska museer som gjort något de inte brukar. Nationalmuseum har lyckats pricka in tre utställningar av helt olika art – alla stort tänkta utan hämningar från gamla genrelåsningar: "Kroppen, konst och vetenskap", "Jan Håfström och Carl Gustaf Pilo" samt "Konceptdesign". Och Historiska museet har trots hårdnackat motstånd från antikvariesamhället lockat den amerikanska konstnären Ann Hamilton att göra en installation över medeltid och nutid som med lite engagerat internt stöd från museet hade kunnat bli en sensation (den var bättre än hennes nya utställning på la Maison Rouge i Paris). Dessutom har museet denna vecka tagit ännu ett kliv via intendenten Celia Prado, som öppnat sin konstverksamhet på museet med en storartad videoinstallation av Mats Hjelm – fullt i klass med Bill Violas och det bästa konstverket på stan just nu.

KONSTMUSEERNA tycks alltså djärvare än på länge. Ändå vållar det vakuum som råder inom kulturpolitiken oro. För här händer underliga saker, symboliserat av den huvudlösa och uppenbart okunniga flytten av Riksantikvarieämbetet och Riksutställningar till Gotland.

Alla institutionschefer som jag talar med klagar över stumheten i förhållandet till kulturdepartementet. På att klimatet känns trettio-talskallt, att visionerna upplösts och att de tvingas försvara humanismen och konsten som framför ett domarskrank.

Nu måste allt Pagrotsky fram ur festblåsan.

INGELA LIND
ingela.lind@dn.se

